

Đêm trăng Vu Lan

Các bạn thân mến,

Còn hai hôm nữa là Rằm tháng bảy, đêm Vu Lan, trăng mười ba gần tròn đầy và sáng quá, một đêm trăng sáng. Đã bao nhiêu đêm trăng sáng như thế này trôi qua mà chúng ta không không còn nhớ? Sống ở nơi phố hoa đô thị, tiếng xe, tiếng nhạc thâu đêm suốt sáng, cây xanh không còn để nghe được tiếng chim, đèn thì sáng hơn trăng, nên trăng dù luôn có đó nhưng cũng như không! Chúng ta tất bật cả cuộc đời...chả ai có cơ hội cho mình, hay có một giờ, một phút thanh thoi ngẩng mặt nhìn ánh trăng! Như trăng đêm nay chẳng hạn. Để có cơ hội hướng tâm lòng của mình đến đấng sanh thành đã nuôi dưỡng ta đến ngày khôn lớn.

Có lẽ có những đêm trăng, chúng bị kẹt trong rạp chiếu bóng hay trong một hí viện, phòng trà nào đó máy tiếng đồng hồ, hay cụng chén cụng ly với những người bạn làm ăn, nhốt mình trong gian phòng với chiếc Tivi, hay nằm lịm trên giường với những chai bia đã trống, đầy nghẹt khói thuốc...và còn nhiều nơi hơn nữa.... Và khi bước ra những nơi ấy, thường thì quá nửa đêm, trời đã về khuya, chợt nhìn lên bầu trời đen thẫm...và bắt gặp một vầng trăng – như vầng trăng đêm nay – Trăng tròn vành vạnh và sáng vàng vặc giữa bầu trời. Và đôi khi họa may, chúng ta chợt nhớ ra là mình đã quên bằng một cách vô tư rằng: chúng ta còn có một quê hương khôn khổ ở xa lắc xa lơ bên kia nửa bán cầu, với những người thân yêu một thuở.

Tôi chợt nhớ nhớ:

*Vầng trăng ai xẻ làm đôi
Nửa in gối chiếc, nửa soi dặm trường*

Cuộc sống tha hương với những tháng năm lưu lạc bằng những đêm trăng tròn, ai đó trong chúng ta cũng sẽ tìm được những sinh hoạt cho mình, cho gia đình một cách tương đối yên ổn với những hoài vọng, ước mong bấy lâu...nhưng cũng có khi không quên tự hỏi: „chả hiểu nửa vầng trăng bên kia bán cầu có còn soi gối chiếc hay không? có còn đợi chờ, dõi theo bóng người đi hay không? Có còn chờ đợi ngày tương ngộ hay không? Và vầng trăng còn lại nơi này chỉ soi rọi những ân tình rơi rớt mất theo thời gian, hoặc đâu đó có tiếng thở dài cho những mảnh đời ly tán trên đường tìm tự do thuở nọ, cho những tâm hồn mệt mỏi rã rời của những người bỏ quê hương...rồi bây giờ đành đoạn để cho đất nước....mất luôn! Đâu đó, tôi bắt gặp những ánh mắt hồ thẹn, gượng ngừng...

Xin hãy ngồi xuống, ngồi thật yên...để nghe trong tận cùng tâm khảm của những người con Việt lời Mẹ ru thuở nhỏ, bàn tay âu yếm của Cha chai sạm để cho gia đình có những bữa cơm chiều...để nghe đâu đây sóng biển dạt dào tình thương

bao la của Mẹ và những lời dạy dỗ chăm sóc của Cha...Ngồi yên để cảm nhận được rõ ràng từng tế bào trong thân thể chúng ta đang hòa quyện, ngấm đầy những ân nghĩa thâm sâu ấy.

Các Bạn thân mến,

Có lẽ tôi hơi bi quan một chút! Có lẽ tình người con việt tha hương không đến nỗi thâm, tệ bạc như thế này! Cho dù đang lưu lạc tứ tán khắp nơi... ở từng góc của trái đất... nơi đâu có sự hiện diện của người Việt tị nạn là nơi đó vẫn còn ít nhiều những kẻ có lòng; những kẻ luôn luôn đấu tranh, hoạt động, luôn một lòng canh cánh hướng về quê cha đất tổ. Nhưng phải công tâm mà nói, với thời gian gần nửa thế kỷ, thành quả là những gì? Phải thành thật thú nhận : là một con số không to lớn rạng rỡ như chúng ta mong muốn!

Tại sao vậy? Có rất nhiều lý do, nói ra cũng không hết. Nhưng có một lý do mà ai ai cũng phải thấy và phải sợ cái lý do này: chúng ta luôn loay hoay tìm mọi cách để bào chữa việc làm và chạy tội cho nhau.

Chúng ta đều hăm hở hoạt động, xuống đường, viết lách, hội họp, quyết nghị, tu chính.... nhưng những hoạt động này y như...chơi chơi vậy. Có cố gắng đó, nhưng cũng chỉ mức vừa phải, có hy sinh đó, nhưng chỉ có chút xíu thôi; ít có người thật sự lăn xả dấn thân tận tâm tận lực. Cái xe đã được rờ máy nhưng không dám chạy đường trường, đạp hết ga mà hay nhún thắng từng chập! chạy rất là dè dặt...làm trì trệ bước tiến của tổ chức, của cộng đoàn...nhiều khi còn ghìm xe đứng yên một chỗ rồi bóp kèn inh ỏi vì khi đó chúng ta thật sự là không biết mình phải chạy đi đâu, hướng nào, đến đâu....?

Trăng ơi, đã bao nhiêu mùa trăng lưu lạc rồi nhỉ ? không chừng cũng sẽ còn cả ngàn cả vạn mùa trăng khác nữa trôi qua một cách thờ ơ trên đất khách quê người, để mẹ cha bên nhà mòn mỏi ngóng trông, để đêm đêm trăn trở nghe tiếng thạch sùng chát lưỡi hay đầu dây ngoài song cửa những tiếng vạc kêu sương. Và rồi nơi này, chúng ta xoa tay, gỡ đầu, bực tức...đưa ra hàng trăm lý do để chạy chữa cho cái tinh thần tắc trách, thiếu trách nhiệm của người con xa xứ của mình! Phải mà! Anh nói chí lý, Chị bày tỏ rất chí tình, Em phải bận việc này việc nọ...

Ông Trời cho chúng ta mỗi ngày có 24 tiếng đồng hồ, nào là lo mưu sinh, giải trí, tán dóc nhảm nhí, lo cho gia đình...chỉ lo cho mình mà thôi...thì làm sao có thì giờ để lo chuyện khác nữa? Eo ôi! Vậy mà có không ít người vẫn luôn cho mình là người „hoạt động“ bênh vực cho những người thấp cổ bé miệng bên nhà. Nhưng xin thành thật mà tự hỏi: „họ có hoạt động tận tình, kỷ luật, không chùng chân, có hiệu quả tốt như khi đi làm để kiếm tiền nuôi gia đình không? Hay chỉ làm chơi chơi, không đến nơi đến chốn!“ Hoặc giả, họ hoạt động với tư cách mỗi cuối tuần, ngày lễ...rối rãnh xách vợt vô chơi vài giờ trong một nhóm

thê thao nào đó cho khuây khỏa thoải mái gân cốt mà thôi. Đây là một kiểu hoạt động „làm dáng, tô son điểm phấn“ mà thôi, để che bớt đi cái mặc cảm mất nước, tha phương cầu thực của đời mình. Thử hỏi, khi nhìn trăng , nghĩ đến quê nhà mà không thẹn sao?

Đêm nay...một đêm mùa Báo Hiếu sáng trăng, tôi nghe văng vẳng đâu đây tiếng chuông chùa ngân dài trong đêm tĩnh mặc. Đêm nay, trăng sáng lừng lơ trên những ngọn đèn vàng ngoài ô thành phố. Đêm nay, trăng tròn lơ lửng giữa bầu trời rộng trong công viên sát cạnh nhà tôi, và còn vài tiếng đồng hồ nữa thôi, đêm nay Trăng sẽ lộng lộng giữa một vùng trời bạt ngàn nơi Hiệp chủng quốc.

Và đêm nay, trước đây mấy tiếng đồng hồ, trăng đã từng sáng tỏ, vằng vặc, soi rõ những hàng rào kẽm gai sét rỉ quanh hiu của những trại tù cải tạo ngày đất nước bị tiếp thu, sắt mà còn hoen rỉ thì thử hỏi, bao nhiêu thịt xương, nước mắt uất hận của những Ông, Cha, Bác, Chú, Anh...của chúng ta đã ngã quy nơi này? và nơi gọi là Vùng Kinh Tế mới....Rồi trăng tàn hiu hắt trên những con hẻm nhỏ của xóm nhỏ chen chút ở Sài Gòn khi mắt Mẹ mỗi mòn tựa cửa nhìn trăng tàn rụng, và lưng Cha theo thời gian oằn xuống, thờ dài với những lời hứa hẹn (dù vu cơ) của các con khi ra đi.

Các bạn thân mến,

Và cũng bây giờ, bên nửa bán cầu kia, quê hương yêu dấu của chúng ta mang đầy chứng tích ô nhiễm, bao nhiêu là tệ nạn xảy ra nhan nhản: ai ai cũng phải hít thở cái không khí đầy chất bẩn của xe cộ, của hãng xưởng; ai ai cũng phải nuốt vào bụng những thực phẩm bẩn, những sản phẩm hóa học tai hại cực kỳ đến sức khỏe từ những con buôn trung quốc; tình trạng giao thông bế tắc, ai ai cũng có thể bị tai nạn khi di chuyển dù gần hay xa, công an giao thông tha hồ bắt nạt, làm mưa làm gió trên mọi nẻo đường; ai đã từng kinh doanh, dù nhỏ hay lớn cũng luôn bị làm khó dễ, o ép để vùi tiền...Đâu đâu, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, luật lệ đều nằm trong tay những người cầm dùi cui, đeo lon, mang nhãn hiệu...Những sự kiện bất nhân xảy ra hằng ngày như cơm bữa.

Tôi không khỏi đau lòng khi cháu gái tôi hỏi con gái tôi khi hai mẹ con tôi về thăm nhà: „ở bên đó đi học ở trường, chị có đăng ký đi thi hoa hậu không vậy?“ À thì ra trường học bên đó không còn có chức năng đào tạo các em học sinh thành những công dân ích nước lợi dân sau này mà chỉ là nơi để các em tập tô son trét phấn, mánh mun với Thầy với Cô kém đạo đức, chạy theo những ái dục tầm thường, suy đồi cả một thế hệ con trẻ....

Nếu cứ co mình lại, cốt sao cho sự an toàn của gia đình mình được đảm bảo, mà không dám lên tiếng bênh vực những người yếu kém, bị bóc lột, hà hiếp, đánh đập, bắt bớ vô căn cứ....không dám lên án những tệ đoan, bất công của xã hội thì trước sau gì, những hành vi, thủ đoạn hèn hạ này sẽ đến gõ cửa nhà bạn.

Nói cho cùng, người dân trong xã hội VN hiện nay cũng đã và đang tiếp tay và gián tiếp cho phép hay để yên, ngoảnh mặt để những thảm trạng đó xảy ra. Đây là điều không có gì ngạc nhiên cả. Chính sự im lặng, bịt mắt, giả câm giả điếc của chúng ta là bằng chứng của sự cho phép ngầm ngầm đó bấy lâu nay. Nếu mọi người đều ngay thẳng, đồng một lượt đứng lên, chỉ ngón tay thẳng, tố cáo các sự ác độc vô nhân, vô tâm, vô pháp...đang có mặt trong xã hội này. Khi đứng lên cùng một lúc, phản kháng đồng loạt thì đó là sức mạnh vô biên mà họng súng sắt cũng sẽ bị bẻ cong. Chính quyền phải có bổn phận bảo vệ nhân dân, xét xử nhân dân theo pháp luật quy định công bằng chứ không được hành xử nhưng một lũ côn đồ háo danh háo sắc, thất học, lưu manh như bấy lâu nay.

Tôi hiểu tâm trạng của những người còn kiên trì sống sót bên quê nhà, họ thật sự yêu quê cha đất tổ, muốn sống yên lành bên các con cháu lâu dài, đời ông, đời cha đến đời con, đời cháu.....họ không muốn đem các người thân mình đi trốn chạy nước ngoài, chỉ vì cuộc sống được bảo đảm hơn, và họ không đành vứt bỏ tất cả để sống cuộc đời tha hương không có ngày về.

Xin đừng đóng kín cánh cửa sắt của nhà mình lại, xin đừng giữ riêng cho mình một khung cảnh bé nhỏ sạch sẽ, mà hãy cùng xắn tay áo, người cầm chổi, kẻ dùng xuống, cào, thuốc tẩy, bao rác....cùng mở toang cánh cửa nhà mình, mở toang cả tâm hồn với năm giác quan sẵn có...hót sạch những đồng rác thối tha nằm đầy trên đường phố, thậm chí trong tận cùng ngõ ngách, trong trường học, công sở...đâu đâu cũng đầy cả rác rưởi tanh hôi....Chúng ta bên bỏ đi cái thái độ „sống chết mặc bay“, bỏ xuống cái khẩu trang bịt mũi, bịt miệng, che chắn, dửng mẫn tự rửa sạch những bẩn nhơ của xã hội. Nếu chúng ta không ra tay thì đời đời con cháu của chúng tay sẽ nhận lãnh cái gia tài băng hoại này.

Nào Ân, nào Nghĩa, nào Tình, nào Nợ...đêm nay, đêm Vu Lan, còn có được bao nhiêu kẻ ly hương như tôi nhìn trăng mà....không thẹn, không trăn trở với lòng ?

Hè 2018
Bông Lục Bình

www.vietnamvanhien.org

